

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Bohuslava Hnízdiła v právní věci žalobkyně **R. B.**, zast. Mgr. Ritou Kubicovou, advokátkou se sídlem Ostrava, Nemocniční 2902/13, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 1. 2006, č. j. 22 Ca 337/2005 – 15,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené advokátce stěžovatelky Mgr. Ritě Kubicové **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 4800 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v záhlaví uvedené usnesení Krajského soudu v Ostravě, jímž byla odmítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 8. 2005. Rozhodnutím správního orgánu byla zamítnuta žádost stěžovatelky o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle § 1 odst. 3 zákona č. 261/2001 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky účastníkům národního boje za osvobození, politickým vězňům a osobám z rasových nebo náboženských důvodů soustředěných do vojenských pracovních táborů a o změně zákona č. 39/2000 Sb. (dále jen „zákon č. 261/2001 Sb.“).

Krajský soud dospěl k závěru, že podaná žaloba postrádá náležitosti podle ust. § 71 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť z ní nejsou zřejmé žalobní body. Žalobkyni proto usnesením ze dne 1. 11. 2005, č. j. 22 Ca 337/2005 - 12, vyzval k odstranění vad podání ve lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení. Žalobkyně byla současně poučena o následcích nesplnění uložené povinnosti. Na tuto výzvu (doručenou dne 25. 11. 2005), žalobkyně nereagovala a nedostatky podání ve stanovené lhůtě neodstranila. Podle krajského soudu nebylo možné v řízení pokračovat, neboť podání neobsahovalo označení výroků rozhodnutí, které napadá, a důvody, pro které žalobkyně považovala napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Krajský soud proto žalobu usnesením ze dne 5. 1. 2006, č. j. 22 Ca 337/2005 – 15, odmítl.

Stěžovatelka podala proti tomuto usnesení včas kasační stížnost, ve které opětovně popsala celou svoji situaci. V doplnění kasační stížnosti ze dne 13. 9. 2006 dále uvedla, že krajský soud mohl vzít v úvahu, že je starší osobou, navíc neznalou práva. Domnívala se, že vzhledem k tomu, že věc již řešilo Ministerstvo obrany i žalovaná, není nutné doplňovat podání směřované krajskému soudu. Veškeré dokumenty k věci poslala na Ministerstvo obrany. Žalobkyně proto požádala o odstranění tvrdosti zákona, která na ni rozhodnutím Krajského soudu v Ostravě dopadla. Další námitky stěžovatelky směřovaly k samotnému meritmu věci. Podle jejího názoru nemá žalovaná pravdu, pokud uvádí, že se v případě stěžovatelky nejednalo o ukrývání, ale o krátkodobou internaci ukončenou propuštěním, a stěžovatelka nemá nárok na poskytnutí jednorázové peněžní částky. Na základě uvedeného stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala žalovaná na své vyjádření k žalobě a odůvodnění usnesení krajského soudu. Dodala, že zákon č. 261/2001 Sb. neumožňuje odstranění tvrdosti zákona.

Po posouzení věci uvážil Nejvyšší správní soud takto:

Stěžovatelka v kasační stížnosti výslovně neodkázala na příslušné ustanovení soudního řádu správního, jehož se dovolává. Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že namítla jednak nezákonnost rozhodnutí soudu o odmítnutí návrhu s tím, že krajský soud nevzal v úvahu, že je stěžovatelka starší osoba, navíc neznalá práva. Poukázala na tvrdost zákona, která na ni usnesením krajského soudu dopadla. Druhý okruh stížních námitek směřuje proti samotnému obsahu správního rozhodnutí, v němž žalovaná podle stěžovatelky nesprávně posoudila otázku, zda tato splňuje podmínky pro poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti (s výjimkou případů uvedených v § 109 odst. 3 s. ř. s.), je k projednání kasační stížnosti třeba, aby důvody kasační stížnosti odrážely obsah rozhodnutí soudu. V případě, že je kasační stížností napadené usnesení o odmítnutí žaloby, přichází pro stěžovatelku z povahy věci v úvahu pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. V řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zkoumá, zda rozhodnutí soudu a důvody, o které se toto rozhodnutí opírá, jsou v souladu se zákonem; jeho úkolem není přímo přezkoumávat samotné žalobou napadené správní rozhodnutí, nýbrž prověřovat, zda soud při takovémto přezkumu postupoval a uvažoval správně. Rozsah přezkumu

rozhodnutí soudu je tak vymezen povahou a obsahem přezkoumávaného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2005, č. j. 2 As 45/2005 - 65, www.nssoud.cz).

V projednávaném případě soud žalobu odmítl, neboť měl za to, že v řízení nelze pokračovat pro vadu podání. Věc samu tudíž neposuzoval. Nejvyšší správní soud tak může v řízení o kasační stížnosti pouze přezkoumat jednak závěr krajského soudu, že podaná žaloba postrádala náležitosti podle ust. § 71 odst. 1 s. ř. s., a dále zda soud postupoval v souladu s ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. Nemůže se však již zabývat námitkami týkajícími se „merita věci“, tedy toho, zda správní rozhodnutí žalované je zákonné či nikoli a zda v něm žalovaná správně posoudila splnění podmínek pro poskytnutí jednorázové peněžní částky podle § 1 odst. 3 zákona č. 261/2001 Sb.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Krajského soudu v Ostravě z hlediska uplatněného stížního bodu a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Žaloba musí obsahovat jak obecné náležitosti podání podle § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s., tak zvláštní náležitosti stanovené v § 71 odst. 1 s. ř. s. Pod písmenem d) cit. ustanovení je jako jedna z nutných náležitostí žaloby uvedena identifikace tzv. žalobních bodů, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Podle § 71 odst. 2 s. ř. s. může žalobce rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby.

Podle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem Krajského soudu v Ostravě, že stěžovatelkou podaná žaloba neobsahuje náležitosti podle § 71 odst. 1 s. ř. s. Není z ní totiž patrné, jakých konkrétních nezákonných postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl podle stěžovatelky správní orgán dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž postrádá právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.

Ze zákonné dikce výše uvedených ustanovení s. ř. s. je zřejmé, že jestliže podání neobsahuje zákonem stanovené náležitosti, soud vyzve navrhovatele (stěžovatelku) k jejich doplnění v přiměřené lhůtě. Tato lhůta byla krajským soudem stanovena na jeden měsíc. V usnesení obsahujícím tuto výzvu byla stěžovatelka poučena o tom, jakým způsobem má své podání (žalobu) doplnit, jakož i o tom, že neodstraní-li vady podání, soud usnesením řízení o tomto podání odmítne. Nejvyšší správní soud proto posoudil jako účelové tvrzení stěžovatelky, že se domnívala, že vzhledem k tomu, že věc již řešilo Ministerstvo obrany i žalovaná, není nutné žalobu doplňovat. Na výzvu soudu stěžovatelka nijak nereagovala, ani nepožádala o případné prodloužení lhůty, která se s ohledem na povahu předmětného úkonu, k němuž byla určena, jeví i Nejvyššímu správnímu soudu jako přiměřená. Stížní námitku, že krajský soud nevzal v úvahu, že je stěžovatelka starší osoba, navíc neznalá práva, posoudil Nejvyšší správní soud jako nepřípadnou. Pokud stěžovatelka měla

za to, že její právní znalosti nepostačují k sepsání žaloby, či k odstranění jejích nedostatků, mohla si zvolit advokáta, případně podat žádost o ustanovení zástupce soudem.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že Krajský soud v Ostravě postupoval zcela v souladu s ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. a nepochybil, pokud z důvodu neodstranění vad žaloby, pro něž nebylo možno v řízení pokračovat, žalobu odmítl podle § 37 odst. 5 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že napadený rozsudek netrpí nezákonností z důvodu tvrzeného stěžovatelkou dle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a kasační stížnost proto podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 téhož zákona. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Ustanovené zástupkyni stěžovatelky náleží v souladu s § 11 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti ve výši 4200 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 4800 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. června 2007

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

